

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

Ἡ Πεντηκοστή ἐορτάζεται ἱστορικά ὡς ἡ γενέθλια ἡμέρα τῆς Ἁγίας Μας Ἐκκλησίας. Γιά αὐτό καί ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος τήν ὀνομάζει «ἐορτή τῶν ἐορτῶν καί πανηγυρις πανηγύρεων ἢ μητρόπολις τῶν ἐορτῶν», γιατί σ' αὐτήν τήν «μεθέορτον καί τελευταίαν ἐορτήν» κατά τόν Ἅγιο Κοσμᾶ τό μελωδό γίνεται «ἐπαγγελίας συμπλήρωσις καί προθεσμίας».

Οἱ ἐπαγγελίες αὐτές φέρονταν στά στόματα τῶν προφητῶν στούς χρόνους τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.

«Ἐκχεῶ ἀπό τοῦ πνεύματός μου ἐπί πάσαν σάρκα» λέγει ὁ προφήτης Ἰωήλ. Ἐνῶ ὁ προφητάναξ Δαβίδ στόν Ν΄ ψαλμό παρακαλεῖ τό Θεό «Καρδίαν καθαρὰ κτίσον ἐν ἐμοί ὁ Θεός καί πνεῦμα εὐθές ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου».

Ἄλλά καί στήν Καινή Διαθήκη γίνεται συχνά λόγος γιά αὐτή τήν ἐπαγγελία τήν ὑπόσχεση τοῦ Θεοῦ πῶς θά μᾶς στείλει τό Πνεῦμα τό Ἅγιον.

Συγκλονιστική εἶναι ἡ ὑπόσχεση πού δίνει ὁ Χριστός στούς μαθητές του, ὅταν ἐκεῖνος βλέποντας τίς τραγικές ὥρες τοῦ μαρτυρίου πού περνοῦσε προσπαθοῦσαν νά τόν κρατήσουν κοντά τους φοβούμενοι μή τούς φύγει καί τούς ἀφήσει ὀρφανούς. Μά ὁ Χριστός τούς λέγει πῶς δέν θά τούς ἀφήσει ὀρφανούς καί πῶς πρέπει ὅπωςδήποτε νά ἀπέλθει. «Συμφέρει ὑμῖν ἵνα ἐγώ ἀπέλθω ἐάν γάρ μή ἀπέλθω ὁ παράκλητος οὐκ ἐλεύσεται πρός ὑμᾶς. Καί ἐγώ ἐρωτήσω (δηλ. Παρακαλέσω) τόν Πατέρα καί ἄλλον Παράκλητο δώσει ὑμῖν ἵνα μένει μεθ' ὑμῶν εἰς τόν αἰῶνα. Ὅταν δέ ἔλθει ὁ Παράκλητος ὃν ἐγώ πέμψω ὑμῖν παρὰ τοῦ Πατρός, Καί ἰδοῦ ἐγώ ἀποστέλλω τήν ἐπαγγελίαν τοῦ Πατρός μου ἐφ' ὑμᾶς». Αὐτῆς τῆς ἐπαγγελίας καί τῆς προθεσμίας ἢ συμπλήρωσις ἔγινε τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς μέ τήν κάθοδο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στό ὑπερῶο ὅπου ἦσαν μαζεμένοι «ὁμοθυμαδόν» οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι.

Στόν πανηγυρικόν Του λόγο στήν ἐορτή τῆς Πεντηκοστῆς ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς λέγει «Νῦν ἄρχεται τελεῖσθαι καί τά φανερούντα τό Πνεῦμα τό Ἅγιον κατ' ἰδίαν ὑπόστασιν ὑπάρχον ἵνα ἡμεῖς ἐπιγνωμέν τε καί σκεφθῶμεν τό Μέγα καί προσκυνητόν τῆς Ἁγίας Τριάδος μυστήριον ἐνήργει γάρ καί πρότερόν το Πνεῦμα τό Ἅγιον».

Δηλώνοντας ἔτσι περίτρανα ὅτι τό Ἅγιον Πνεῦμα δέν πρωτοπαρουσιάζεται τώρα ἀλλά καί ἀπό τούς χρόνους τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Τοῦτο τό πνεῦμα λέγει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος ἐνήργει ἐν τοῖς πατράσι καί ἐν τοῖς προφήταις ὧν οἱ μὲν ἐφαντάσθησαν θεόν ἢ ἔγνωσαν οἱ δέ καί τό μέλλον προέγνωσαν τυπούμενοι τῷ ΠΝΕΥΜΑΤΙ Τῷ ΗΓΕΜΟΝΙΚῳ. Καί ἐνῶ οἱ Ἑβραῖοι γιόρταζαν τήν πεντηκοστή γιάτί πενήντα μέρες ὕστερα ἀπό τό πάσχα τούς δόθηκε ὁ Μωσαϊκός Νόμος, ἐμεῖς γιορτάζουμε πενήντα μέρες ὕστερα ἀπό τήν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ

τό βάπτισμα τοῦ πυρός πού ἔλαβε ἡ νεογέννητη Ἐκκλησία μέ τήν «γλωσσοπυρσόμορφον» κάθοδον τοῦ Ἁγίου πνεύματος τό ὁποῖον ἀρχίζει ἔτσι τό «τελειωτικόν» ἔργο ἀπό τό ὑπερῶν τῶν Ἀποστόλων. Αὐτό τό Ἅγιον Πνεῦμα ἐν εἶδει πυρίνων γλωσσῶν παρηγορεῖ τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους, τοὺς στηρίζει τοὺς ἐνισχύει τοὺς φωτίζει τοὺς καθαρίζει ἀπό κάθε ἁμαρτία δυναμώνει τή βούλησή τους καί φλογίζει τήν πίστη τους πρὸς τήν ὁμολογία καί τό μαρτύριο. Αὐτό τό πνεῦμα τό Ἅγιον ἦταν πού ἀνοιξε τά στόματα τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων νά μιλοῦν τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς καί νά ἀκούουν τά ἑτερόκλητα πλήθη τῆς πανσπερμίας τοῦ πλήθους «ἕκαστος τῇ ἰδίᾳ διαλέκτῳ». Αὐτό τό πῦρ τοῦ (χωνευτηρίου) (Μαλαχ. Γ' 2) τό «Καταναλίσκον» τῆ μοχθηρία τῶν κακῶν καί πονηρῶν καί «φωτίζον τοὺς Ἀποστόλους» μᾶς δείχνει τήν φύση καί τήν ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ κατά τήν ἔκφραση τοῦ Ἁγίου Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας. Ἐν εἶδει τοῦ πυρός ἡ θεία καί ἀπόρρητος ἐκάζεται φύσις.

Αὐτό τό φῶς καί αὐτή τῆ φωτιά τῆς Ἁγίας Πεντηκοστῆς πῆραν σάν Ἀναστάσιμες λαμπάδες οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι οἱ ὁποῖοι τό ἔδωσαν στοὺς διαδόχους τους καί ἔτσι τό πῦρ καί τό φῶς τῆς Ἁγίας Πεντηκοστῆς φτάνει μέχρι τίς μέρες μας στοὺς ποιμένες πού κρατοῦν τίς λαμπάδες πού ἀναψαν ἀπό τοὺς διαδόχους των Ἀποστόλων καί στοὺς πιστοὺς πού ἀκολουθοῦν τήν παράδοση τῆς Ἐκκλησίας.

Σήμερα τό νά μιλοῦμε γιά τό πῦρ καί τό φῶς τῆς Ἁγίας Πεντηκοστῆς στόν κόσμον τῆς ἁμαρτίας πού κάνει τόν ἄνθρωπο ἀδιάφορο γιά τήν σωτηρία τῆς ψυχῆς του κινδυνεύουμε νά κατηγορηθοῦμε πῶς ρίχνουμε «τά ἅγια τοῖς κυσί». Ἀλλά ἂν δέν μάθουμε τί εἶναι τό Ἅγιο Πνεῦμα πού φώτισε τοὺς Ἀποστόλους τήν Πεντηκοστή καί ἐάν δέν προσπαθήσουμε νά ἀποκτήσουμε τόν φωτισμό καί τή χάρη Του δέν θά μπορέσουμε νά γίνουμε μαθητές τοῦ Χριστοῦ.

Θά ἦταν πιό ἄκαιρη φιλολογία ἢ ἐνασχόλησή μας μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα ἂν δέν προσπαθούσαμε στή ζωὴ μας νά ἀγωνιστοῦμε γιά νά ἀποκτήσουμε τά χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἀλλά γιά αὐτό χρειάζεται νά ἐπιστρέψουμε μέ καθαρὴ καρδιά καί ἐξαγνισμένο τό νοῦ στό «ἱερό μας» ὁ καθένας. Μακριά ἀπό κάθε φιληδονία, φιλαργυρία, φιλοδοξία καί ἀπό κάθε ἄλλο πάθος πού ἀμαυρώνει τήν εἰκόνα μας. Γιά αὐτό πρέπει νά νεκρώσουμε «τό φρόνημα τῆς σαρκός» πού εἶναι ὁ θάνατος καί νά ἀποκτήσουμε «τό φρόνημα τοῦ Πνεύματος» πού εἶναι ἡ ζωὴ καί ἡ εἰρήνη (Ρώμ, ἡ' 6). Καί τό φρόνημα καί ἡ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος θά ἔρθει ἀνάλογα μέ τήν καθαρότητά μας.

Εἶναι ἀδύνατο νά δεχθοῦμε τῆ θεία Χάρη μέ τήν ψυχὴ μας ἀκάθαρτη, γεμάτη δόλο πάθη καί αἰσχροὺς λογισμοὺς.

Ἀμήχανόν ἐστι, λέγει ὁ Μέγας Βασίλειος χωριτικούς ἡμᾶς γενέσθαι τῆς θείας χάριτος μὴ τὰ ἀπὸ κακίας πάθη προκατασχόντα τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἐξελάσαντας. Καί ἐπειδὴ ἓνα δοχεῖο «προκατειλημμένον» ὑπὸ τινός δυσώδους ὑγροῦ μὴ ἐκπληθέν οὐ μὴ δέξεται τοῦ μύρου τήν ἐπιρροήν πρέπει ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου νά ξεπλυθεῖ καλὰ ἀπὸ τὰ πάθη γιά νά δεχτεῖ

σάν «πνοή βίαια» ἢ σάν αὔρα λεπτή τή δρόσο καί τό φωτισμό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

π. Νεκτάριος Γεωργογιάννης